

Arrest

**nr. 53 994 van 29 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Bhutaneze en Nepalese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 20 september 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2010 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond worden verklaard en van de op 20 augustus 2010 betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Hoofdverzoeker is van Bhutaneze in feite Nepalese nationaliteit, geboren te Tiran (in feite Nepal) op X (in feite X), Mevr. geboren te Banap 7 Baglung op X en hun kind geboren op X.

1.2. Op 29 september 1999 diende verzoeker een asielaanvraag in die op 7 april 2004 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing houdende de bevestiging van weigering van verblijf.

1.3. Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad van State die het beroep bij arrest op 27 januari 2009 heeft verworpen.

1.4. Op 29 april 2004 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9.3 van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 16 mei 2006 werd door de gemachtigde van de federale Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing genomen houdende de machtiging tot tijdelijk verblijf van 12 maanden.

1.6. Op 18 september 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 28 mei 2009 werd de machtiging tot verblijf voor beperkt verblijf voor beperkte duur ingetrokken omwille van fraude. Deze beslissing werd op 27 juli 2009 aan (hoofd)verzoeker betekend.

1.8. Op 18 oktober 2009 werd door verzoeker een actualisatie ingediend van de machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

1.9. Op 11 augustus 2010 werd door de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van de aanvraag van verzoekers om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, met bijhorende bevelen om het grondgebied te verlaten. Betekend aan verzoekers op 20 augustus 2010. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

Bestreden beslissingen inzake hoofdverzoeker Sarme BISNU en diens dochter Ishika GAIRE:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich op verschillende criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 (namelijk criterium 1.1, 1.2, 2.8A en 2.88). Hoewel betrokkene in aanmerking zou kunnen komen voor een regularisatie van zijn verblijf (op basis van o.a. criterium 1.1) kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van de aangehaalde criteria gezien hij uitgesloten wordt van de regularisatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt namelijk dat betrokkene identiteits- en nationaliteitsfraude heeft gepleegd tijdens zijn asielprocedure. Betrokken vreemdeling diende op 28.09.1999 een asielaanvraag in op naam van Bisnu Sarme. Hij verklaarde de Buthanese nationaliteit te hebben en deel uit te maken van de Lhotsampa minderheid. Zijn asielaanvraag werd negatief afgesloten door een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het CGVS op 09.04.2004. Hij diende een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van het vroegere artikel 9,30 in op 29.04.04. Ter staving noemde hij de volgende elementen: lange asielprocedure, integratie en onmogelijkheid terugkeer naar Buthan. Op 16.05.2006 werd de betrokken vreemdeling geregulariseerd omwille van de lange asielprocedure die hij doorlopen had. Hij kreeg een BIVR voor bepaalde duur op 25.07.2006. Op 22.09.2008 dient de betrokkene samen met zijn echtgenote opnieuw een aanvraag in tot regularisatie op basis van humanitaire redenen niettegenstaande dat hij reeds verblijfsgerechtigd is. In deze aanvraag vraagt hij zijn identiteitsgegevens te veranderen naar GAIRE, Durga Prasad geboren te Nepal op 14.05.1977 en van Nepalese nationaliteit. Er wordt eveneens een Nepalees paspoort voorgelegd met nummer 3457114 afgeleverd te Brussel op 23.04.2007 en opgesteld op deze identiteit. De verandering van identiteit wordt in de laatste regularisatieaanvraag uitgelegd als zou hij foute identiteitsgegevens opgegeven hebben om niet teruggestuurd te worden naar Nepal waar op dat ogenblik een burgeroorlog woedde. Het is duidelijk dat de betrokkene valse verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn asielprocedure betreffende zijn identiteit, nationaliteit en reden van vertrek die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het toekennen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Uit het ingewonnen advies van het CGVS (referentie 99125442 van dd 27.05.2009) blijkt immers dat de Commissaris Generaal sneller een beslissing had

kunnen nemen indien hij zijn ware identiteits- en nationaliteitsgegevens van bij de start had bekend gemaakt. Mijnheer had dus geen lange asielprocedure hoeven te doorlopen had hij geen valse verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit. De reden waarom hem een machtiging tot verblijf van langer dan drie maanden werd toegekend, met name zijn lange asielprocedure, komt dus te vervallen. De integratie die de betrokkene bij zijn eerste regularisatieaanvraag inriep ontstond enkel doordat hij leugenachtige verklaringen had afgelegd bij zijn asielaanvraag. Het laatste ingeroepen element, met name de onmogelijkheid tot terugkeer naar Buthan is eveneens niet van tel omdat hij niet de Buthanese nationaliteit had, zoals duidelijk blijkt uit het Nepalese paspoort. Daarenboven kan de aangebrachte reden waarom hij een valse identiteit en nationaliteit opgaf deze fraude niet rechtvaardigen. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Het feit dat betrokkene sinds 1999 in België verblijft, goed geïntegreerd is, een cursus maatschappelijke oriëntatie en een opleiding hotelbedrijf en HACCP-wetgeving heeft gevolgd, Nederlandse lessen heeft gevolgd, gewerkt heeft en werkt en voor een inkomen zorgt, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de hierboven vermelde identiteits- en nationaliteitsfraude. De bewering dat verzoeker zich steunt op familiehereniging, kan evenmin aanzien worden als een grond voor regularisatie aangezien het verzoekschrift van de partner van verzoeker eveneens ontvankelijk doch ongegrond verklaard is (zie bijlage). Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 22.09.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (het langdurig verblijf, de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en de verwijzing naar de algemene situatie in Nepal) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Reden van de maatregel: De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 09.04.2004

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 09.04.2004 Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

Bestreden beslissingen inzake verzoekster Gaire AMBIKA:

"Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 22.09.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend voor het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (het langdurig verblijf, de vermeende schending van art. 3 van het EVRM en de verwijzing naar de algemene situatie in Nepal) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. Betrokkene wenst haar aanvraag eveneens te steunen op de situatie van haar echtgenoot Bisnu Sarme, volgens zijn paspoort Gaire Durga Prasad (R.R.: 077051531712), en hun gezamenlijk kind Gaire Ishika. Haar echtgenoot verblijft echter illegaal op het grondgebied en zijn aanvraag tot regularisatie werd eveneens ongegrond verklaard. Betrokkene wenst beroep te doen op criteria 1.1 en 1.2 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene heeft echter nooit een asielprocedure doorlopen en kan zich aldus niet op deze criteria beroepen. Wat betreft criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009: betrokkene haalt zelf aan nog maar recent in België te zijn. Betrokkene toont noch een ononderbroken verblijf aan dat ten laatste bereikt wordt op 15.12.2009, noch heeft ze voor 18.03.2008 een wettig verblijf gehad in België of een poging ondernomen om dit te bekomen. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op dit criterium. Wat betreft criterium 2.8B van de vernietigde instructie

van 19 juli 2009: betrokkene toont noch: een ononderbroken verblijf sedert tenminste 31.03.2007 aan noch legt ze een arbeidscontract voor. Ze kan zich dan ook niet dienstig beroepen op dit criterium. Tenslotte haalt betrokkene aan dat ze beroep wenst te doen op het criterium prangende humanitaire situatie, ze verzuimt echter om aan te geven wat die prangende humanitaire situatie dan wel moge zijn. Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlands wenst te leren, werkwilg is en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,10 van de Wet van 15 december 1980. Niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe: “Eerste middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 22.09.2008 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is, De reden waarom verzoekers hun aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende: Betrokkene beroept zich op verschillende criteria van de instructie van 19.07.2009. Hoewel betrokkene in aanmerking zou kunnen komen voor een regularisatie van zijn verblijf op basis van criterium 1.1. kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een regularisatie op basis van de aangehaalde criteria gezien hij uitgesloten wordt van de regularisatie. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat betrokkene identiteits -en nationaliteitsfraude heeft gepleegd tijdens zijn asielprocedure.

- Hij diende in 1999 een asielaanvraag in. In 2004 bekam hij een negatieve beslissing. Hij diende op 29.04.2004 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9.3. Op 16. 05.2006 werd hij geregulariseerd omwille van de lange asielprocedure die hij doorliep. Hij kreeg een BJVR van bepaalde duur op 25.07.2006.

- Op 22.09.2008 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in met zijn vrouw waarin hij vroeg zijn gegevens te wijzigen omdat hij foute identiteitsgegevens opgaf destijds teneinde niet teruggestuurd te worden naar Nepal waar op dat ogenblik een burgeroorlog woedde. Het is duidelijk dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd. Indien verzoeker zijn echte gegevens had gegeven had zijn asielprocedure sneller afgelopen geweest. De reden waarom hij een verblijf kreeg van langer dan drie maanden, namelijk zijn lange asielprocedure, komt dus te vervallen. Zijn integratie komt enkel door zijn leugenachtige verklaringen.

- De aanvraag wordt geweigerd in toepassing van *fraus omnia corrumpit* zijn integratie doet hier geen afbreuk aan.

- De familiehereniging kan evenmin weerhouden worden aangezien mevrouw eveneens een negatieve beslissing bekomen heeft

- Verzoekster komt eveneens niet in aanmerking voor de regularisatie omdat zij zich steunt op redenen die gelinkt zijn aan die van haar echtgenoot die een negatieve beslissing bekam

- Zij voldoet niet aan de criteria zoals voorzien in de instructie. Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kon worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen.

Mijnheer vroeg in 1999 asiel aan. Hij verklaarde afkomstig te zijn van Bhutan. Gezien zijn uiterst precare situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf hij verkeerde identiteitsgegevens door. Er werd hem immers duidelijk gemaakt dat hij moest stellen van Bhutan te zijn en zo gevlucht te zijn naar België omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen. Op 29.04.2004 deed mijnheer een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9.3. Op 16.05.2006 werd mijnheer geregulariseerd en verkreeg hij een tijdelijk verblijf gekoppeld aan volgende voorwaarde: minstens 3 maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient hij arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren. Verzoeker diende in 2008 tijdens legaal verblijf een nieuwe regularisatieaanvraag in teneinde zijn situatie recht te zetten. Hierbij gaf hij zijn correcte identiteitsgegevens op. Hij motiveerde in de aanvraag eveneens waarom hij deze fout maakte. Namelijk dat hij geleid werd door angst om teruggestuurd te worden gelet op de burgeroorlog die woedde. Hij heeft veel spijt van deze vergissing en vindt het dan ook verschrikkelijk om zo verder te moeten leven. Hij heeft toen geluisterd naar andere mensen die hem aangeraden hebben om te verklaren dat hij

vanuit Bhutan afkomstig was zodat hij niet teruggestuurd zou worden. Op 11.08.2010 bekwamen verzoekers de negatieve beslissing m.b.t. hun regularisatieaanvraag. Dit is echter onbegrijpelijk en niet redelijk. Er zijn immers honderden regularisatieaanvragen ingediend door Nepalezen die verklaard hadden/hebben uit Bhutan afkomstig te zijn uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten. Ik verwijs hiervoor naar de stukken in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die, net zoals verzoeker, stelden afkomstig te zijn uit Bhutan en een valse identiteit opgaven. Doch hoewel zij dezelfde fraude gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een onbeperkt verblijf. Dat dit niet correct is en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval. Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een onbeperkt verblijf en de andere niet? Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden. Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken. Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd. Voorts dient het volgende benadrukt. Dvz stelt in haar beslissing dat verzoeker op 16.05.2006 een tijdelijk verblijf kreeg op basis van artikel 9.3 omwille van zijn langdurige asielprocedure en zijn integratie in België doch dit wordt op geen enkele wijze gestaafd. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij geregulariseerd werd op basis van het feit dat hij steeds gewerkt heeft hier in België en bijzonder goed geïntegreerd is. Verzoeker heeft altijd gewerkt wanneer hij kon en mocht. Hij is niet ten laste gevallen van de staat zoals anderen. Hij heeft gewerkt en zelf ingestaan voor zijn onderhoud. De (positieve) beslissing d.d. 16.05.2006 van dienst vreemdelingenzaken vermeldt immers totaal niet op welke gronden verzoeker geregulariseerd werd. Het enige wat de bestreden beslissing wel als voorwaarde stelt voor verlenging van verblijf is dat verzoeker een arbeidskaart dient voor te leggen drie maanden voor het verstrijken van zijn verblijf en bewijs te leveren van effectieve en recente tewerkstelling. Dat er dan ook geen enkele wettelijke basis of objectieve elementen zijn om te stellen dat verzoeker enkel geregulariseerd is omwille van zijn langdurige asielprocedure. Bovendien dient benadrukt dat ook verzoeker zijn integratie, aldus volgens dvz, een reden is geweest om hem de gunst te verlenen van de regularisatie. De motivering van dvz als zou verzoeker enkel geregulariseerd geweest zijn in 2006 omwille van zijn langdurige asielprocedure is niet correct, niet afdoende en niet redelijk te verantwoorden. Bovendien stelt dvz dat indien verzoeker geen frauduleuze verklaringen zou afgelegd hebben zijn asielprocedure sneller behandeld geweest zou zijn. Deze motivering is niet redelijk te verantwoorden. Immers er is geen enkele reden waarom de asielprocedure van verzoeker 5 jaar heeft moeten duren? Verzoeker deed zijn aanvraag in 1999. Er is geen enkele reden waarom de definitieve beslissing omtrent zijn asielprocedure 5 jaar op zich heeft moeten wachten. Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat — bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling — het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen. De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen. Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen. De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn. en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren. Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen is een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Er wordt door dvz geen enkele reden opgegeven waarom verzoeker zijn asielprocedure 5 jaar heeft moeten duren! Dit kan niet te wijten zijn aan verzoeker zijn frauduleuze verklaringen. Dienst vreemdelingenzaken toont niet aan dat er reden was waarom het onderzoek 5 jaar diende te duren. Alle noodzakelijk gegevens waren van bij de aanvraag van verzoeker gekend zodat er geen enkele reden was om de definitieve beslissing pas te nemen in 2004. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991: formele motiveringsverplichting. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratie overheid een beslissing heeft genomen zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Besluit: Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel."

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hun niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996. 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Verzoekers vinden het onbegrijpelijk dat "honderden regularisatieaanvragen zijn ingediend door Nepalezen die hebben verklaard uit Bhutan afkomstig te zijn omwille van de schrik te worden

teruggestuurd naar Nepal. Deze personen zouden, aldus verzoeker, geregulariseerd worden hoewel zij dezelfde fraude gepleegd hebben. Verzoekers betwisten derhalve niet fraude te hebben gepleegd. Zij menen evenwel dat deze fraude ook werd gedoogd bij andere gelijkaardige dossiers en dat zij ook het recht hebben op regularisatie. Verder houdt verzoeker voor dat de motieven van de beslissing niet correct zijn, waar wordt gesteld dat hij op 16 mei 2006 werd geregulariseerd omwille van de lange asielpcedure die hij doorlopen had. Verzoeker meent dat hij hier werd geregulariseerd omwille van het feit dat hij hier steeds heeft gewerkt en bijzonder goed geïntegreerd is.

Verzoekers beperkt verblijf werd wel degelijk toegekend op grond van zijn langdurige asielpcedure. Verzoeker heeft de langdurige asielpcedure ingeroepen als regularisatiegrond in zijn aanvraag van 29 april 2004.

In het administratief dossier bevindt zich een interne nota van 16 mei 2006 waarin staat vermeld :

“Reden: duur asielpcedure: meer dan 4 jaar en 6 maanden.”

Verder bevindt zich ook een advies van de Directeur-generaal in het dossier: “Vu le longueur de la procédure d’ asile et vu la scolarité, je propose CIRE 1 an.”

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat zijn werkwilgheid en zijn integratie de redenen waren voor regularisatie in 2006. Dit blijkt noch uit de beslissing van 16 mei 2006 noch uit de inhoud van het administratief dossier. Bovendien is dit niet het enige en determinerende motief van de betreden beslissing.

Er wordt immers gesteld:

*“Op 16.05.2006 werd de betrokken vreemdeling geregulariseerd omwille van de lange asielpcedure die hij doorlopen had. Hij kreeg een BIVR voor bepaalde duur op 25.07.2006. Op 22.09.2008 dient de betrokkene samen met zijn echtgenote opnieuw een aanvraag in tot regularisatie op basis van humanitaire redenen niettegenstaande dat hij reeds verblijfsgerechtigd is. In deze aanvraag vraagt hij zijn identiteitsgegevens te veranderen naar GAIRE, Durga Prasad geboren te Nepal op 14.05.1977 en van Nepalese nationaliteit. Er wordt eveneens een Nepalees paspoort voorgelegd met nummer 3457114 afgeleverd te Brussel op 23.04.2007 en opgesteld op deze identiteit. De verandering van identiteit wordt in de laatste regularisatieaanvraag uitgelegd als zou hij foute identiteitsgegevens opgegeven hebben om niet teruggestuurd te worden naar Nepal waar op dat ogenblik een burgeroorlog woedde. Het is duidelijk dat de betrokkene valse verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn asielpcedure betreffende zijn identiteit, nationaliteit en reden van vertrek die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het toekennen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Uit het ingewonnen advies van het CGVS (‘referentie 99125442 van dd 27.05.2009,) blijkt immers dat de Commissaris Generaal sneller een beslissing had kunnen nemen indien hij zijn ware identiteit- en nationaliteitsgegevens van bij de start had bekend gemaakt. Mijnheer had dus geen lange asielpcedure hoeven te doorlopen had hij geen valse verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit. De reden waarom hem een machtiging tot verblijf van langer dan drie maanden werd toegekend, met name zijn lange asielpcedure, komt dus te vervallen. De integratie die de betrokkene bij zijn eerste regularisatieaanvraag inriep ontstond enkel doordat hij leugenachtige verklaringen had afgelegd bij zijn asielaanvraag. Het laatste ingeroepen element, met name de onmogelijkheid tot terugkeer naar Buthan is eveneens niet van tel omdat hij niet de Buthanese nationaliteit had, zoals duidelijk blijkt uit het Nepalese paspoort. Daarenboven kan de aangebrachte reden waarom hij een valse identiteit en nationaliteit opgaf deze fraude niet rechtvaardigen. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel *fraus omnia corrumpit* “.*

Verzoekers kritiek daarop is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf, R.v.St, nr, 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Ook de verwijzing naar de duur van de asielpcedure en de redelijke termijn doet absoluut niet ter zake.

De langdurige asielprocedure, die verzoeker heeft afgedwongen door zijn leugenachtige verklaringen, was immers in het voordeel van verzoeker. Immers, dit was voor hem een argument om een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet te staven.

Thans beweren dat de redelijke termijn werd geschonden doordat de asielprocedure 5 jaar heeft geduurd is niet ernstig.

In zoverre verzoeker verwijst naar andere vreemdelingen die wel werden geregulariseerd, dient te worden opgemerkt dat elke aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet individueel wordt behandeld en onderzocht.

Verzoeker toont overigens niet aan in het verzoekschrift dat de “andere vreemdelingen” zich in een identieke situatie bevinden.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de door hem aangevoerde beginselen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC